

Secretariaat Snaggaardstraat 9 - 8000 Brugge

e-mail: info@annatimmerman.be www.annatimmerman.be

Infoblad juli 2012

Beste lezers,

Dit infoblad heeft wat lang op zich laten wachten. Het voorbije jaar waren we heel actief bezig rond de cursus haptics. We zijn blij jullie net voor de zomervakantie op de hoogte te kunnen brengen van het reilen en zeilen van Anna Timmerman vzw.

We willen graag dat doofblindheid en de mogelijkheden die er bestaan op vlak van ontspanning, dienstverlening en hulpmiddelen beter bekend worden. We willen dit infoblad erg ruim verspreiden. Jullie kunnen ons daarbij helpen en dit infoblad mag gerust worden doorgestuurd naar mensen in jullie omgeving die mogelijk geïnteresseerd zijn. Wie dit infoblad voor het eerst ontvangt en het in de toekomst graag ontvangt, stuurt een e-mailtje naar info@annatimmerman.be. Het infoblad verschijnt één of twee keer per jaar en is kostenloos.

In dit infoblad vind je heel wat informatie.

- We bedanken enkele mensen en organisaties voor de steun die we mochten ontvangen.
- Er is een artikel over het VN-verdrag en we publiceren de nota die Anna Timmerman vzw aan vzw GRIP vermaakte als onze bijdrage voor hun schaduwrapport.
- We besteden aandacht aan het thema veiligheid. Zowel het belang van de rookmelder in huis als het belang van het zich kenbaar maken als doofblind persoon op straat komt aan bod.
- Er is een activiteitenverslag van de werkgroep haptics.
- Een artikel over tolkuren en PAB.
- Geïnteresseerden kunnen enkele boeiende reisverslagen bekomen.
- Traditiegetrouw vind je op het einde enkele weetjes, artikels uit de krant en een activiteitenkalender.

We wensen iedereen een deugddoende zomer toe.

Peter Vanhoutte, voorzitter vzw Anna Timmerman

1.

Een woord van dank

Op woensdag 25 januari ll. waren Marlene Daelman, Delphine Depaepe en Peter Vanhoutte met tolk Mieke te gast bij **damesclub Kiwanis Achelois uit Brugge** om er een presentatie te geven over doofblindheid. Deze damesclub steunt sociale projecten voor kinderen in het Brugse. Onder het genot van een heerlijk dinertje in restaurant Di Coylde te Beerem, gaf Marlene eerst een boeiende uiteenzetting over de begeleiding van congenitaal doofblinde kinderen in Spermalie. Ze toonde het belang aan van video-analyse voor het begrijpen van tekens en gedrag van doofblinde kinderen. De damesclub steunt de werking rond doofblindheid in Spermalie voor het aanschaffen van een digitale camera en speciale software voor het beheren en selecteren van beeldmateriaal.

Vervolgens gaf Delphine een woordje uitleg over de Helen Kellerclub en de Europese vakanties voor doofblinde volwassenen. Ze wees op de wenselijkheid dat een extra vrijwillige tolkbegeleider meegaat op vakantie met de Belgische groep zodat de vaste tolkbegeleiders ook eens wat ontspanning en rust hebben. Een doofblind persoon van 's morgens vroeg tot 's avonds laat begeleiden gedurende een ganse week, is een niet te onderschatten opdracht. Bovendien beschikken niet alle doofblinde mensen over voldoende middelen en tolkuren om een bekwame tolkbegeleider mee te nemen op reis.

Peter deed de werking van de Anna Timmerman-vereniging uit de doeken en beklemtoonde daarbij dat werken aan de verbetering van de communicatie een belangrijk aandachtspunt is. Ondanks het feit dat de damesclub zich voornamelijk richt naar goede doelen rond kinderen en jongeren, krijgen de Helen Keller club en de vzw Anna Timmerman toch elk een bedrag van 1500 Euro.

Deze steun kan Anna Timmerman goed gebruiken en betekent een duwtje in de rug om ons verder in te zetten voor de verbetering van de situatie van doofblinde mensen in Vlaanderen. Wij danken dan ook van ganser harte Kiwanis Brugge Achelois voor deze gift en het fantastische onthaal.

Op donderdag 29 maart was Peter uitgenodigd op de **middelbare school St.-Andreas te St.-Kruis Brugge**. Op die dag ging daar het tweejaarlijkse integratieproject "hand in hand" door. De bedoeling van die dag is om de leerlingen te laten ervaren wat het is om een beperking te hebben door bijvoorbeeld geblinddoekt hand in hand te lopen of een parcours in een rolstoel af te leggen. Bij Peter konden de leerlingen in groepjes kennis maken met communicatietechnieken en –hulpmiddelen voor doofblinde mensen. daarbij kregen sommige leerlingen de kans om eventjes in de kleren van een schrijftolk te kruipen en te bemiddelen in communicatie tussen Peter en klasgenootjes. De screen braillecommunicator heeft nog eens goede diensten bewezen. Aan deze dag was een geldinzameling gekoppeld. De deelnemende organisaties ontvingen dit jaar elk een bedrag van 525 euro. Anna Timmerman vzw is zeer verheugd met deze steun. De leerlingen weten wel graag waaraan

het sponsorgeld zal worden besteed. Anna Timmerman vzw zal het geld gebruiken voor het aankopen van handschoenen en deze te bedrukken met het lormalfabet.

De vzw Anna Timmerman feliciteert de leerlingen en leerkrachten van het St-Andreaslyceum met het schitterend initiatief en bedankt hen voor hun generositeit.

We willen ook van harte de **vzw TIVIG** bedanken.

TIVIG staat voor: Totaal Integratie Visueel Gehandicapten.

Zij waren als het ware de voorloper van het gesubsidieerd en geïntegreerd onderwijs zoals we het nu kennen. Zij ondersteunden blinde personen in het gewone onderwijs. Zij hebben hun vzw ontbonden vorig jaar, omdat de doelstelling van de vzw iets achterhaald was.

Een vzw die stopt draagt zijn activa over aan een gelijkaardig initiatief. De vzw koos voor Anna Timmerman. We zijn natuurlijk zeer vereerd en zullen ons blijven inzetten om de belangen van doofblinde mensen te verdedigen.

Peter vanhoutte & Annie Dierickx

2.

Het VN-Verdrag twee jaar na ratificatie

België ratificeerde (=onderschreef) het VN-Verdrag over de Rechten van Personen met een Handicap op 2 juli 2009.

De burgerrechtenorganisatie GRIP vzw maakte twee jaar later een stand van zaken op omtrent de implementatie.

Toen de Verenigde Naties op 13 december 2006 het VN-Verdrag inzake de Rechten van Personen met een Handicap aannamen, riep dit hoge verwachtingen op bij personen met een handicap. Ook in Vlaanderen.

Eerst was het afwachten wanneer België en Vlaanderen het VN-Verdrag zouden ratificeren. Dit gebeurde op 2 juli 2009.

De juridische kracht van het VN-Verdrag

Het VN-Verdrag is verplichtend voor de staten die het ratificeren. Het verdrag schuift rechten naar voor, maar ook taken die overheden dienen op te nemen.

Voor de eerste keer is een document over de rechten van personen met een handicap niet meer vrijblijvend. Het is afdwingbaar, moet worden ingevoerd in nationale wetgeving en zal worden gecontroleerd. Een internationaal comité zal waken over de uitvoering van het verdrag.

België aanvaardde ook dat individuen en organisaties een klacht kunnen neerleggen bij de Verenigde Naties als de rechten van personen met een handicap niet worden gerespecteerd.

Dit betekent niet dat dit verdrag nu ook echt al realiteit is:
Alles hangt af van de inspanningen die de overheid doet om het verdrag te implementeren.

Aangezien verdragen afspraken zijn tussen staten, kunnen burgers er in principe geen rechten uit putten.

Voor de sociale, economische en culturele rechten geldt een 'progressieve invoering in functie van de economische hulpbronnen'. De staten krijgen de nodige ruimte om het verdrag door te voeren naar gelang van hun capaciteiten en inzichten. Als gevolg daarvan kan men niet naar de rechter stappen wanneer men meent dat een bepaald artikel van het VN-Verdrag niet meteen of volledig wordt toegepast.

Burgerlijke rechten en politieke rechten zijn wel afdwingbaar, als de overheid niets doet om die te waarborgen. Het recht niet gediscrimineerd te worden en aldus ook het recht op redelijke aanpassingen, vallen hieronder.

Het is dus van belang om de juridische kracht van het VN-Verdrag juist in te schatten. Het VN-Verdrag verplicht de staten die het onderschrijven om werk te maken van gelijke rechten voor personen met een handicap. Dat wil dus niet zeggen dat die rechten meteen afdwingbaar zijn voor een rechter. Wel kan men een klacht neerleggen wanneer men meent dat België tekortschiet in de inspanningen die het onderneemt om het VN-Verdrag toe te passen.

De instrumenten nodig om het VN-Verdrag zijn volle kracht te geven

Dit verdrag is het eerste mensenrechtenverdrag dat gedetailleerde bepalingen bevat over de oprichting en het functioneren van systemen voor nationale monitoring en implementatie. Om het VN-Verdrag zijn volle kracht te geven is een uitvoeringskader opgezet. Het biedt aan personen met een handicap en de organisaties die hen vertegenwoordigen een hefboom om de overheid ertoe aan te zetten het VN-Verdrag waar te maken.

Toen België ratificeerde in 2009, was helemaal nog niet duidelijk hoe hieraan uitvoering zou gegeven worden. Daarom maakte GRIP hiervan een aandachtspunt, met een rondetafel in december 2009 en een standpuntnota in 2010.

Namens het VN-Verdrag inzake de Rechten van Personen met een Handicap moet België een kader opzetten, met inbegrip van onafhankelijke instanties, om de uitvoering van het Verdrag te bevorderen, te beschermen en op te volgen.

Een dergelijk kader trad pas in het najaar 2011 in werking, door de oprichting van een "Dienst Verdrag Rechten van Personen met een Handicap", binnen de werking van het Centrum voor Gelijke Kansen en voor Racismebestrijding.

Er is voorzien dat ook organisaties van personen met een handicap betrokken worden bij dit onafhankelijk kader. Er wordt een begeleidingscommissie opgezet, met vertegenwoordiging uit het brede middenveld en van personen met een handicap.

Eerste overheidsrapport... gevolgd door schaduwrapporten.

De Belgische overheid moet, namens artikel 35, aan de VN rapporteren hoe de invoering van het Verdrag vordert. Dit moest een eerste keer in 2011, en vervolgens om de vier jaar. In de loop van 2012 zal dit rapport besproken worden in Genève en door 12 onafhankelijke experts uit de hele wereld.

Om een kritische behandeling van het overheidsrapport mogelijk te maken, kunnen schaduwrapporten ingestuurd worden.

Het Belgian Disability Forum én GRIP vzw hebben elk hun schaduwrapport geschreven en ingediend.

Cijfers over de situatie van personen met een handicap

De verzameling van statistieken en data omtrent de situatie van personen met een handicap is in België nog onderontwikkeld. Ondanks de ratificatie van het VN-Verdrag in 2009, zijn er in de periode 2009-2011 nauwelijks nieuwe maatregelen genomen om gegevens omtrent de situatie van personen met een handicap beter te verzamelen. Bij het eerste overheidsrapport ontbreekt het dan ook op vele plaatsen aan wetenschappelijke basis om de situatie van personen met een handicap effectief in te schatten.

Binnen GRIP blijft een expertennetwerk actief rond de implementatie van het VN-Verdrag. Voor informatie hierover kun je terecht bij patrick@gripvzw.be

Bron: www.gripvzw.be

Bijdrage van vzw Anna Timmerman aan het schaduwrapport van GRIP

Ook Anna Timmerman vzw werkte mee aan het tot stand komen van het schaduwrapport van GRIP. Hierna volgen de opmerkingen die wij bij een aantal artikels formuleerden.

Art. 9. toegankelijkheid

Vervoerdiensten op maat. Het is niet evident dat een doofblind persoon gebruik maakt van het openbaar vervoer. Het zou goed zijn mochten zij gebruik kunnen maken van diensten vervoer van deur tot deur of altijd kunnen rekenen op een persoonlijke assistent bij hun verplaatsingen wanneer dit nodig is.

Art. 19. zelfstandig wonen en deel uitmaken van de maatschappij; volledig deelnemen aan alle facetten van het leven

Opmerking bij het PAB: veel mensen die slechtziend en slechthorend/doof zijn krijgen momenteel geen PAB, omdat zij niet behoren tot categorie 4 of 5 van de redzaamheidsschaal die de federale overheid hanteert. Het is nochtans niet omdat men zich kan omdraaien in zijn bed en zich kan aankleden dat men geen PAB nodig zou hebben. Bovendien is het systeem van het PAB voor sommige doofblinde mensen te ingewikkeld en aldus niet toegankelijk. Ten slotte is voor mensen die thans wel een PAB hebben het toegekende budget soms niet toereikend om aan alle facetten van het leven te kunnen deelnemen.

Art 20. persoonlijke mobiliteit

Doofblinde mensen hebben altijd een tolk-begeleider nodig als ze zich buitenshuis willen begeven.

Art 21: vrijheid van mening en meningsuiting en van toegang tot informatie

- Opmerking bij ondertiteling vrt: veel doofblinde mensen hebben hier niets aan en voor hen is TV-kijken onmogelijk. Om op de hoogte te blijven van de actualiteit en om informatieve programma's te kunnen volgen hebben zij nood aan een tolk. Er moeten extra tolkuren voorzien worden om radio en TV voor hen toegankelijk te maken.
- Opmerking bij tolkuren. het Besluit van de Vlaamse Regering van 20 juli 1994 bepaalt de voorwaarden ivm tolkuren. Doofblinde mensen hebben momenteel recht op maximum honderd tolkuren per jaar. Dit is geen twee uren per week om vlot met de mensen om hen heen te kunnen praten, vergaderingen bij te wonen, of lezingen, studiedagen, bijeenkomsten, cursussen en activiteiten. Bovendien zijn de criteria te streng zodat vele slechtziende-slechthorende mensen niet in aanmerking komen voor het aantal tolkuren dat doofblinde mensen krijgen. Zij krijgen maximum 36 tolkuren per jaar.

Art 23:. Bescherming van de woning en het gezinsleven

-opvoedingsondersteuning, thuisbegeleiding: Er moeten meer middelen vrij worden gemaakt voor een betere omkadering van doofblinde kinderen, jongeren en volwassenen, zodat ouders, broers en zussen beter met hun doofblind gezinslid kunnen leren omgaan en communiceren.

Art 24: onderwijs

Onderwijs aan doofblinde kinderen dient individueel te gebeuren zodat het kind zich maximaal kan ontwikkelen.

Art. 26: rehabilitatie en revalidatie

- Momenteel wordt slechts één CI terugbetaald door het RIZIV voor volwassenen met een ernstige auditieve handicap. Zeker doofblinde mensen hebben veel baat bij een tweede CI omdat zij vaak volledig zijn aangewezen op het auditieve en niet kunnen liplezen. Ook bij het zich oriënteren is een tweede CI cruciaal.
- hoorapparaten worden onvoldoende terugbetaald.
- In het home voor doofblinde volwassenen en in de leefgroep van doofblinde kinderen is er gebrek aan personeel. 1 op 1 begeleiding is noodzakelijk opdat de doofblinde persoon zich kan ontwikkelen, keuzes kan maken en meer grip krijgt op zijn leven.

Art. 27: werk en tewerkstelling

- er zijn te weinig werkgelegenheidskansen voor doofblinde mensen.
- het is belangrijk dat ervaringsdeskundigheid erkend en bezoldigd wordt.
- voor doofblinde mensen is er geen tussenkomst in de verplaatsingskosten naar en van het werk. Dit kan leiden tot levensgevaarlijke situaties.

Art.29: politieke/openbare leven

- er is geen enkele subsidie voorzien voor belangenverdediging van doofblinde personen.
- Ook voorziet de Vlaamse overheid niet in tolkuren voor vrijwilligerswerk om aan belangenverdediging te kunnen doen.
- er zijn geen tolkuren om zich te engageren in een politieke partij

Art. 30: culturele leven, sport recreatie en vrije tijd

- doofblinde mensen hebben altijd een individuele tolkbegeleider nodig om te kunnen deelnemen aan activiteiten in de sfeer van toerisme, sport, recreatie en cultuur. Een kostenloze begeleiderskaart volstaat niet om ervoor te zorgen dat doofblinde mensen zonder meer-kosten kunnen deelnemen. Ook de km-vergoeding en het loon van de tolkbegeleider dient betaald te worden door de overheid. De ministeries voor sport, cultuur toerisme en vrije tijd voorzien in geen enkel tolkuur voor doofblinde mensen.

Door Peter Vanhoutte

3.

Dennis ging ervoor!!!

Misschien hebben jullie er al iets over gehoord: op pinkstermaandag 28 mei 2012 maakte Dennis Pellegrims uit Emblem (vlak bij Lier) een gesponsorde wandeling van 10 km, en dit allemaal ten voordele van Helen Keller Club! Ik was erbij en ik heb goed kunnen zien dat Dennis er serieus voor ging! Op deze hete zonnige dag, eind mei, wandelde hij 10 km van Emblem (een kleine deelgemeente van Ranst, vlak bij Lier) naar Lier en terug naar Emblem via het Netekanaal.

Dennis is een jongeman, vooraan de 30. Hij werd een tiental jaar geleden doof, en ook zijn ogen gingen achteruit. Nu is hij volledig doof en slechtziend. Hij kwam voor het eerst met ons in contact via de cursus Haptics die in februari 2012 werd gegeven in Fevlado. Ook op de opendeurdag van HKC was hij aanwezig, en toen kwam hij op het idee om een wandeling ten voordele van HKC te maken. Sinds februari heeft hij flink geoefend en het resultaat mag er zijn! Hij vertrok 's morgens bij hem thuis om 10:05 en kwam terug thuis aan om 12:33. 10 kilometers wandelde hij in 2 uur en 30 minuten, met de nodige rustpauzes! Voor Dennis is dat niet evident: doof, slechtziend, evenwichtsproblemen en dan met zo'n warm weer! Hij kreeg een schitterende begeleiding van zijn vrouw, Sandra, die hem achterna-reed met de tandem, en er was zelfs een professionele fotograaf bij! (Zijn fotoestel zag er toch wel heel professioneel uit). Zijn hond, Tigo, hield hem tijdens de hele wandeling ge-zelschap....

Bernard Legrand, Carine Vanhulle en ikzelf moedigden hem aan ter hoogte van het café "Oud Lier" in het Lierse Pallieterland. Hij nam daar even een rustpauze en de tijd voor een babbeltje met ons. Nadien sjeesde hij er weer stevig vandoor, de laatste 4 kilometers te-

rug naar huis.... En het waren de laatste loodjes die het zwaarste wogen, maar Dennis dacht er niet aan om op te geven!

Nadien was er een kleine receptie bij hem thuis. Bernard, Carine, mijn vriend Ronnie en ik waren aanwezig. Daar overhandigde Dennis een cheque van 2.145 euro aan de Helen Keller Club... Daarvoor verdient Dennis een heel grote pluim van ons allemaal! Proficiat, Dennis!!! En bedankt voor je superprestatie.

Foto: De cheque wordt overhandigd. Vlnr: Dennis, Tinne, Bernard, Carine

Je kan ook alles lezen over Dennis en zijn wandeling op <http://www.dennisgaatervoor.be>.

Verlag: Tinne Eeckels, foto's: Ruud Rovers

4.

Kenbaar maken dat je niet enkel visueel maar ook auditief beperkt bent:

Mijn naam is Jos Weemaels, ik heb het Syndroom van Usher.

Sinds ik een blindengeleidehond heb, ga ik heel vaak op pad.

Om op stap te gaan, draag ik altijd een fluojasje zodat ik goed zichtbaar ben, dankzij de hond en de witte stok is het duidelijk dat ik visueel beperkt ben.

Het probleem is dat de mensen niet weten dat ik ook een auditieve beperking heb. Ik merk dat communicatie met de mensen op straat vaak niet evident is.

Het gebeurt vaak dat mensen mij aanspreken in een lawaaierige omgeving of dat ze te stil praten of buiten mijn gezichtsveld staan, of soms heb ik ze gewoon niet gehoord. Hierdoor denken mensen soms dat ik hen negeer.

Door deze vervelende situatie vroeg ik mij af op welke manier ik het beste kenbaar kon maken dat ik ook auditief beperkt ben.

Ik kwam op het idee om op mijn fluojasje het volgende te laten drukken : "ik ben slechtziend en slechthorend"

Ik sta ervan versted hoe positief mensen hierop reageren, bijvoorbeeld, ze tikken op mijn

schouder vooraleer zij mij aanspreken, ze praten luider en wanneer er in station of op de trein iets omgeroepen wordt, gaan de mensen mij spontaan waarschuwen. Onlangs maakte ik een grappige situatie mee: ik vroeg aan de persoon rechtover mij op de bus waar ik precies moest afstappen, die persoon tikte tweemaal op mijn been aan de juiste halte, dit betekent 'ja', ik dacht toen : "verdorie die kent iets van HAPTIC". Het geeft mij een heel goed gevoel te merken dat mensen hier rekening mee houden.

Fluojasjes zijn te koop in de Brico. En je kan het laten bedrukken door een thuisbegeleider van Blindenzorg Licht en Liefde.

Van Gerry vernemen we een andere mogelijkheid om zich als slechthorend kenbaar te maken. Vaak draagt hij een ronde blauwe badge met daarom de tekst in goed leesbare witte letters: "Spreek duidelijk dan versta ik je beter". Deze badge is per vijf stuks te verkrijgen bij de nvvs. Zie www.nvvs.nl onder de rubriek producten.

Bij deze Nederlandse vereniging kan je ook per vijf stuks, kaartjes kopen met daarop de tekst "ik ben slechthorend". Op de achterkant van het kaartje staat de tekst 'Spreekt u langzaam en duidelijk, dank u wel'. Deze kaartjes hebben dezelfde grootte als een elektronische identiteitskaart.

Gerry heeft ook een eigen creatie gemaakt: een badge met daarop de tekst "ik ben slechtziend en slechthorend". Over deze badge kleeft een doorzichtig vel plastic.

Bij de Brailleliga heeft men ronde geelkleurige badges met daarop in duidelijke zwarte letters de melding ' ik ben slechtziend ' deze kosten 1,25 euro het stuk zonder verzendingskosten.

Uiteraard maakt iedereen voor zichzelf uit of hij/zij zijn beperking wil kenbaar maken en hoe hij/zij dat dan doet.

In elk geval als je wil dat mensen rekening houden met je beperking, dan moeten ze eerst weten dat je een beperking hebt.

We willen graag nog een veiligheidstip meegeven.

Het is zeer belangrijk om goed zichtbaar te zijn als je je als doofblind persoon alleen op straat begeeft. Heldere kledij en reflectoren zijn aangeraden. Wanneer je ervoor zorgt dat de mensen je goed zien en als je je visuele beperking kenbaar maakt (door gebruik te maken van je witte stok bv.) dan zullen er minder gauw ongelukken gebeuren. Mocht er toch eens iets fout lopen dan zal je visuele handicap als een verzachtende omstandigheid beschouwd worden. Wanneer je geen witte stok gebruikt, kan de visuele handicap bij een ongeval een verzwarende omstandigheid zijn, omdat je gevaarlijk bezig was.

Jos Weemaels

Voor wie er interesse in heeft, volgende herkenningstekens zijn verkrijgbaar bij Licht & Liefde:

Cat.nr. 1001 Button voor slechtzienden: Een gele button met opdruk in zwarte letters 'Slechtziend'. Op de button staat ook een afbeelding van een oog.

Diameter: 5,5 cm. Prijs voor VeBes-leden: 0,80 euro, niet-leden betalen 0,95 euro.

Cat.nr. 1002 Button voor slechtziende: Gele achtergrond en in zwarte letters het woord 'Slechtziend'.

Diameter 3,5 cm. Prijs voor VeBes-leden: 0,60 euro, niet-leden betalen 0,72 euro.

De buttons worden gebruikt als kenteken voor slechtzienden. Zwaar slechtzienden kunnen de button gebruiken in combinatie met een witte stok.

De herkenningstekens: armband, hesje en badmuts worden gebruikt als kenteken voor de slechtziende en/of blinde sporter.

De armband en het hesje zijn geel met een opdruk van drie zwarte bollen. Een kenteken dat internationaal is, maar helaas weinig gekend.

De badmuts is blauw en bedrukt met het symbool van een persoon met witte stok.

Cat.nr. 1010 Herkenningsteken: armband. Prijs voor VeBes-leden: 7,26 euro, niet-leden betalen 8,71 euro.

Cat.nr. 1011 Herkenningsteken: badmuts. Prijs voor VeBes-leden: 15,75 euro, niet-leden betalen 18,91 euro.

Cat.nr. 1012 Herkenningsteken: hesje. Prijs voor VeBes-leden: 7,63 euro, niet-leden betalen 9,16 euro.

Voor meer info en bestellen, contacteer:

Saskia Verbrugghe

Hulpmiddelendienst - Blindenzorg Licht en Liefde

Oudenburgweg 40 - 8490 Varsenare

050-40 60 52 (woensdag gesloten)

5.

Rookmelders kunnen je leven redden!

Zoals jullie al vernomen hebben, was er in februari een brand in het huis van één van onze bestuursleden... Dankzij de rookmelder met trilsignaal, dat onder zijn hoofdkussen lag, kon hij zichzelf, zijn vrouw en hond tijdig in veiligheid brengen.

Rookmelders kunnen levens redden, van iedereen! In België breken jaarlijks zo'n 10.000 branden uit. Gelukkig zijn veel branden binnen de perken gebleven, dankzij een goed werkende rookmelder in huis.

Bij een brand is het niet het vuur, maar de rook die het meest dodelijk is. Rook bevat koolstofmonoxide (CO), waarvan je in een diepe slaap valt. CO is een giftig reukloos en kleurloos gas: in de krant lees je 's winters regelmatig over een CO-vergiftiging omdat de kachel of boiler niet goed werkt en er niet genoeg ventilatie is in huis. Bij een brand wordt er veel zuurstof verbruikt en er komen vaak nog andere giftige stoffen vrij, waardoor slachtoffers

van een brand vaak stikken voor het vuur hen bereikt. Als er veel rook in je huis hangt, kan je niets zien en daardoor zelfs verdwalen in je eigen huis. Daarom gebeurt het soms dat mensen bevangen raken door de rook, terwijl ze verdwaald zijn op hun weg naar buiten.

Een rookmelder detecteert het snelst de rook, vaak voordat je er zelf iets van merkt. Het waarschuwingssignaal maakt je tijdig wakker, zodat je de schade zoveel mogelijk kan beperken en desnoods jezelf en je dierbaren in veiligheid kunt brengen.

Een rookmelder moet geplaatst worden op elke verdieping, tegen het plafond. Bij de slaapkamer moet zeker een rookmelder hangen. Dit is vastgelegd in de wetgeving. Zorg er ook voor dat je je rookmelder maandelijks test, en dat de batterijen tijdig vervangen worden!

Als je huis in brand staat, breng jezelf, je dierbaren en eventueel je huisdieren zo snel mogelijk in veiligheid. Probeer ramen en deuren gesloten te houden: als er lucht binnen kan heeft het vuur meer zuurstof en brandt het beter. Zodra je in veiligheid bent, verwittig je zo snel mogelijk de brandweer. Als je alleen bent, laat de burens de brandweer verwittigen. In België is het jammer genoeg nog niet mogelijk om de hulpdiensten te verwittigen per SMS. Het wetsvoorstel hiervoor is vorig jaar goedgekeurd door de Kamercommissie, maar men is nog steeds bezig met de uitwerking ervan. In veel gemeenten heb je een lokaal noodoproenummer voor doven via SMS, daarvoor moet je informeren bij de politie van je woonplaats. Als er een concrete uitwerking en een nummer komt van het opbellen van de hulpdiensten per SMS wordt dit aan alle Doven doorgegeven.

Bij een brand maakt een rookmelder lawaai, waardoor de mensen weten dat het brandt, zelfs 's nachts, als ze slapen. Voor doven en slechthorenden is dit geluid niet toereikend, maar daarvoor bestaan ook rookmelders met lichtsignalen of trilsignalen. Welke voor jou het beste is, is afhankelijk van jouw auditief-visuele beperking. Het trilsignaal van de rookmelder blijft doorgaan tot de rookmelder afgezet wordt. Maar goed ook, anders kan het zijn dat je denkt dat je je wekker verkeerd gezet hebt, je omdraait en verder slaapt. Het beste is dat je het geluidssignaal niet afzet, maar deze naast je aangepaste signalen gebruikt. Hiermee kunnen de burens eventueel ook gealarmeerd worden.

Een aangepaste rookmelder kan je kopen via HASAWEB, elke dove persoon heeft recht op een aanvraag voor 2 rookmelders bij het Vlaams Fonds (VAPH). HASAWEB verkoopt rookmelders met een draagbare triller die je overdag kan dragen, en een triller voor onder je hoofdkussen. Ook een combinatie van tril-en lichtsignalen is mogelijk.

Heb je nog geen rookmelder in huis, schaf deze dan zo snel mogelijk aan! Het kan ook jouw leven redden!

Nuttige sites:

<http://www.speelnietmetvuur.be/nl/rookmelders.php>

<http://www.brandwonden.be/index.php/rookmelder/nl/>

www.hasaweb.be

<http://www.fevlado.be/nieuws/nieuwsDetail.aspx?item=1508>

<http://www.fevlado.be/nieuws/nieuwsDetail.aspx?item=1558>

Door: Tinne Eeckels

6.

Activiteitenverslag werkgroep Haptics

Sinds het verschijnen van het vorig infoblad is de werkgroep haptics, bestaande uit Jos Weemaels met tolken Elke en Annie en Peter Vanhoutte met tolken Carine en Koen, zeer actief geweest. hier volgt een kort activiteitenverslag. We werpen ook een blik op onze verdere plannen.

In april vorig jaar trokken we er tweemaal op uit om haptics bekend te maken. We waren te gast op het CVO te Mechelen alwaar we de studenten schrijftolken en geïnteresseerde studenten tolk VGT lieten proeven van haptics en het lormalfabet.

Normaal geeft Annie sessies vierhandengebaren voorafgaand aan de aperitief op de activiteiten van de HKC. tijdens de activiteit van de HKC van april werd die sessie vervangen door een initiatie

haptics gegeven door Jos en tolk Elke. Ze deden de principes uit de doeken en enkelen werden gedoopt met een haptic name, ook wel bodyname genoemd. Dit is een afgesproken teken op het lichaam dat verwijst naar een persoon, het haptische equivalent van een naamgebaar.

Op zaterdag 7 mei waren we met twee korte sessies haptics present op de REVA-beurs in Gent. We kregen een ganse zaal met uitrusting ter onzer beschikking. Ondanks een ruime promotiecampagne, was de opkomst aan de magere kant. Gelukkig toonden de mensen die wel aanwezig waren een zeer grote belangstelling. We voelden duidelijk dat er behoefte was aan uitgebreidere sessies met meer ruimte om te oefenen.

Ook in de grote vakantie zaten we niet stil. We werkten de geschreven syllabus voor de initiatie cursus af, pasten de folder aan, maakten een evaluatieformulier en bereidden de vormingen van het najaar voor. De vorming door vzw Informant en het haptic project in zijn geheel moest ook met het SEN geëvalueerd worden zodat wij onze beloofde subsidie zouden krijgen. Jammer genoeg kon de afspraak met Lieve Van Dooren nog niet doorgaan.

Tijdens de Europese vakantie voor doofblinde volwassenen in Tuusula (Finland) zaten we een ganse avond samen met Riitta Lahtinen en Russ Palmer, de internationaal erkende experts op vlak van haptic communication. dit koppel heeft ons begin maart 2008 gedurende een gans weekend ingewijd in de geheimen van haptics. We wisselden van gedachten over onze ervaringen met haptics

en vuurden onze vragen af. We waren benieuwd naar de haptics die Riitta gebruikte voor bepaalde situaties of woorden. Ze waren zeer onder de indruk van de eigen haptic creaties van Jos en de tolk van Russ had zijn handen vol om alles te filmen. Dit toont duidelijk aan dat Jos veel inzicht heeft in de haptische communicatie en in staat is om dit verder te ontwikkelen. We kochten in Finland ook het recentste boek van Riitta 'environmental description', een boek vol tips voor het beschrijven van de omgeving in allerlei situaties.

Begin oktober maakten de studenten tolk VGT van de VSPW te Gent tijdens een les "tolken voor doofblinde mensen", gegeven door Koen Amerlynck kennis met doofblinde mensen. Jos en Peter getuigden over hun leven, hun communicatiemogelijkheden, hun ervaringen met en verwachtingen naar tolken toe. De studenten konden zich ervaren als begeleider van een doofblind persoon, oefenen in oraal tolken, schrijftolken, haptische communicatie en lormen. Anna timmerman vzw vindt het belangrijk dat studenten tolk VGT tijdens hun opleiding geconfronteerd worden met doofblinde mensen. Tolken voor doofblinde mensen is volgens de Zweedse definitie niet enkel het auditieve vertalen, maar ook het visuele beschrijven en begeleiden. Het is voor doofblinde mensen niet steeds eenvoudig om een tolk te vinden. Afgestudeerde tolken voelen zich vaak te weinig geschoold om voor doofblinde mensen te tolken. Als "tolken voor doofblinde mensen" niet meer wordt gegeven tijdens de opleiding, zal de stap voor nieuwe tolken om voor doofblinde mensen te werken nog groter worden en blijven die laatste in de kou staan.

Op 12 november trokken we naar onze vrienden van de Helen Keller Stichting in Rotterdam. We werden er heel hartelijk ontvangen. Er waren ongeveer 60 deelnemers (tolken en vrijwilligers inbegrepen). De groep werd opgesplitst in twee groepen. De ene groep (orale doofblinde personen) volgde onder leiding van Peter en Koen cursus. er werd geschrijftolkt met een veyboard. En de tekst verscheen razendsnel op een projectiescherm op het podium. Jos en Elke gaven in een andere zaal cursus aan gebarenmakende doofblinden. We waren onder de indruk van zoveel enthousiasme en interesse, ook van de kant van de gebarentaalgebruikers. In Vlaanderen is er nog maar weinig belangstelling vanuit deze doelgroep. Na de training werden we vergast op en verrast met een overheerlijk diner in een authentiek Afrikaans restaurant. We zijn de HKS zeer dankbaar voor hun zeer gewaardeerde gastvrijheid.

Op vrijdag namiddag 18 november gingen Annie, Elke en Jos een vorming haptic communication geven in Spermalie.

Er waren een 20-tal mensen aanwezig die hoofdzakelijk werken met congenitaal doofblinde kinderen en volwassenen. Als begeleider zijn ze onder andere werkzaam in de leefgroep doofblinde kinderen van Spermalie, in het bezigheidstehuis en dagactiviteitencentrum Klaver-Vier in Oostkamp, in het Low-Visioncentrum van het UZ Gent. , Tijdens die vorming leerden ze haptic door de bewegingen na te doen die wij voordeden.

Ze waren allen heel erg verbaasd dat je met één simpele haptic beweging jezelf verstaanbaar kan maken als het om snelle mededelingen en/of korte boodschappen gaat.

Ze waren heel enthousiast en stelden veel vragen.

Jos, Elke, Annie en Marlene denken samen na over haptics bij congenitaal doofblinde mensen. Er worden al wat basic haptics gebruikt zoals bevestigen, melden dat je er bent en zeggen dat je even weg bent en in welke richting.

Bij sommige kinderen kunnen wellicht meer haptics toegepast worden maar men moet daar nog verder over nadenken. Ook bij deze mensen moet haptic communication aanvullend/ondersteunend blijven. Haptics mogen de (pre)symbolische communicatie niet vervangen.

Om een beter inzicht te krijgen in de belevingswereld van congenitaal doofblinde kinderen en jongeren bracht Jos een bezoek aan de leefgroep van doofblinde kinderen in Spermalie. Hij was onder de indruk van de heel andere manier van werken bij doofblinde kinderen. Hij maakte kennis met visuele en tactiele kalenders, dagindeling en kreeg nog veel andere informatie. Ook de begeleiders hebben veel geleerd van het bezoek van Jos. Bijvoorbeeld dat het vermoeiend is om intense gesprekken te hebben met veel informatie. Ook doofblinde kinderen hebben nood aan veel pauzes om informatie te verwerken. Als begeleider houd je wel contact, blijf je beschikbaar tot de kinderen zich weer naar jou wenden om verder te gaan.

Op 19/1/2012 gingen we vorming geven aan ergotherapeuten en thuisbegeleiders van Blindenzorg Licht en Liefde. Er waren twintig deelnemers en ze kwamen uit alle uithoeken van Vlaanderen. In de voormiddag gaven Jos, Elke en Annie de theoretische achtergrond, snelle boodschappen en weergeven van gedrag en mimiek. In de namiddag kwamen haptics bij mobiliteit, oriëntatie, begeleidingstechnieken en uittekenen van de ruimte aan bod. Koen en Peter gaven voor het eerst een dergelijke training. Dit vormde de aanleiding tot het opstellen van een tweede syllabus. Deze moet nog verder worden afgewerkt. We hopen die klaar te hebben tegen onze volgende vorming in Rotterdam op 10 oktober.

De evaluatieformulieren leren ons dat de mensen van BLL tevreden waren van de vorming. Ook hebben de mensen van BLL die de training volgden over haptics verteld aan hun doofblinde cliënten. Op die manier zijn we in contact gekomen met enkele nieuwe mensen.

Op 11 februari gaven we een initiatie haptics voor familie en vrienden in het GTG te Gent. Er waren maar liefst 45 inschrijvingen en 8 medewerkers. De deelnemers werden verdeeld in twee groepen. De eerste groep zat bij Jos, Elke en Annie met Marlene die vertaalde naar het Frans. De andere groep zat bij Koen en Peter met Carine die tolkte naar VGT. De belangstelling was zeer groot en de vraag werd gesteld naar een vervolg. We plannen een volgende initiatie voor familie en vrienden op zaterdag namiddag 13 oktober in het VOP Gent, dichtbij het station.

Op 23 april gingen Koen en Peter een gastles geven over haptics aan 250 tweedejaarsstudenten Orhto van HOGENT. Dit in het vak orthopedagogische methodes en interventies: thema: ondersteunende communicatie en visualisaties. Eerst kwamen allerlei

communicatietechnieken en hulpmiddelen voor doofblinde mensen aan bod. Daarna volgde een theoretische achtergrond, de principes van haptics werden uitgelegd en er werden enkele voorbeelden getoond van haptics en hun toepassing in verschillende situaties. Het ging hier niet om een training, maar om een oppervlakkige kennismaking. Zulke gastlessen zijn wel belangrijk in het kader van sensibilisering over doofblindheid in het algemeen en over haptics in het bijzonder.

We zijn bezig met het verbeteren van de syllabus. De verschillende haptics worden voorzien van een tekeningetje. De omschrijving in parameters is voor veel mensen immers niet duidelijk. Ook willen we de syllabus ten behoeve van blinde en slechtziende mensen in gesproken vorm beschikbaar stellen. We zijn nog op zoek naar een duidelijke omschrijving van een aantal handvormen. In de cursus spreken we over bijv. y-hand, Flat-o-hand, pin-cetgreep. Dit is niet duidelijk voor iemand die niet vertrouwd is met VGT. Op vraag van deelnemers aan de cursus in februari, zullen we ook het gestandaardiseerd blokletteralfabet toevoegen aan de syllabus.

We denken ook na over verdere scholing/verdieping van de lesgevers.

Jos Weemaels en Peter Vanhoutte

7. Tolken en PAB

In oktober 2011 keurde de Vlaamse Regering eindelijk het nieuwe doventolkenbesluit goed. Daarin staat dat het aantal tolkuren voor doofblinde personen in de leefsituatie opgetrokken wordt van 50 naar 70 uren per jaar. Mits motivatie kan dit aantal worden uitgebreid tot maximum 140 uur per jaar.

Anna Timmerman vzw is zeer verheugd met deze verhoging. Doofblinde personen hebben altijd een individuele tolk nodig. Zij kunnen geen gebruik maken van een groepstolk. Bovendien hebben zij in veel meer situaties een tolk nodig dan dove mensen want ze kunnen zich niet behelpen met liplezen of schriftelijke communicatie. Gezien doofblinde mensen op zeer uiteenlopende manieren

communiceren, hebben doofblinde mensen soms al een tolk nodig om met een andere doofblinde te praten. Dat alles zorgt ervoor dat 140 tolkuren per jaar zeker geen overbodige luxe vormt. Als men dit aantal vergelijkt met het aantal tolkuren dat doofblinde personen in andere landen krijgen is dit aantal nog aan de magere kant. Maar we zijn blij met elk extra tolk uur dat we krijgen. Dat vergroot onze mogelijkheden om deel te nemen aan het maatschappelijke leven. We danken Fevlado vzw en het CAB vzw om onze vraag naar extra tolkuren ter harte te nemen in hun onderhandelingen met het Ministerie van Welzijn.

Doofblinde personen zijn voor hun deelname aan de samenleving zeer afhankelijk van goede tolken. Het is belangrijk dat de tolkenopleidingen blijven investeren in de module

tolken voor specifieke doelgroepen waar tolken voor doofblinde mensen aan bod komt. We mogen niet toelaten dat deze module verdwijnt uit het opleidingsprogramma.

De medische voorwaarden die het VAPH thans hanteert om in aanmerking te komen voor het verhoogd aantal tolkuren (70/140 uren ipv 18/36) vindt Anna Timmerman veel te streng.

Deze criteria zijn momenteel:

+gehoor: ofwel een verlies hebben van minimum 90 dB, ofwel, bij een gemiddeld verlies van minder dan 90dB, via een vocaal audiometrische test minder dan 20% herkende woorden scoren bij optimale versterking

+zicht: ofwel een gezichtsscherpte van minder dan 1/20 (5%) aan het beste oog met de best mogelijke correctie met bril of contactlens; ofwel een gezichtsveld dat gemiddeld niet groter is dan 10° aan beide ogen.

Deze criteria komen overeen met de criteria voor blindheid en doofheid van de wereldgezondheidsorganisatie (WHO). Vanzelfsprekend dienen ook mensen met een ernstige auditieve handicap die slechtziend zijn in aanmerking te komen voor extra tolkuren. De criteria voor slechtziendheid die de WHO hanteert zijn een gezichtsscherpte tussen drie tienden en één twintigste of een gezichtsveld tussen 40 graden en tien graden.

Bovendien worden voor de toekenning van de meeste andere sociale voordelen andere voorwaarden gehanteerd. Om in aanmerking te komen voor de nationale verminderskaart op het openbaar vervoer en de kaart kosteloze begeleider bij voorbeeld is de voorwaarde 90 procent invaliditeit.

Opdat een doof/slechtziend persoon VGT zou kunnen aflezen moet men rekening houden met verlichting, afstand en de grootte van de gebarenruimte.

Anna timmerman vzw pleit al langer voor versoepeling of afschaffing van deze criteria van gehoor en gezicht. In 2007 stuurden wij een brief aan het kabinet van Welzijn waarin we voorstelden om aan elke persoon die functioneert als doofblind persoon het verhoogd aantal tolkuren toe te kennen. Een Nok-arts of oogarts of een gespecialiseerd centrum rond doofblindheid bepalen of iemand functioneert als doofblinde persoon. Vrij recent gaf Paul Bulckaert aan de arts van het VAPH tekst en uitleg bij de internationaal aanvaarde omschrijving van doofblindheid. Tot op de dag van vandaag wordt er geen gehoor gegeven aan onze bekommernissen. We hebben de indruk dat het VAPH ons nog niet begrijpt. We zullen proberen om het hen nog eens goed uit te leggen en hopelijk komt er gauw een aanpassing van de criteria. Want anders blijven aantal mensen uit onze doelgroep in de kou staan.

Met het besluit van de Vlaamse Regering van 17 februari 2012 werden een aantal wijzigingen aan het PAB-besluit goedgekeurd. Deze wijzigingen vloeien voort uit de evaluatie van de PAB-richtlijnen en -regelgeving en zijn van kracht vanaf 1 januari 2012.

Alle wijzigingen werden opgenomen in de 'Richtlijnen aan de budgethouders van een PAB'. De geactualiseerde versie van de Richtlijnen kunt u terugvinden op de website van het VAPH onder de

rubriek 'Persoonlijke-assistentiebudget'. Een belangrijke wijziging voor de mensen van onze doelgroep die al over een PAB beschikken is de mogelijkheid om tolkuren met je PAB te betalen als je tolkuren op zijn. de aanvraag van een tolk kan nog steeds via het CAB gebeuren. Als jouw tolkuren op zijn stuurt het CAB je dan de factuur voor het honorarium van de tolk. Een kopie van die factuur voeg je toe aan je kostenstaat. Het bedrag van de factuur breng je in als directe kost. De kilometer-vergoeding van de tolk kan niet met het PAB betaald worden. Die betaal je zoals nu, rechtstreeks aan de tolk onmiddellijk na de opdracht.

Ook voor de mensen die op een PAB wachten (de kandidaat budgethouders) voorziet het nieuwe Besluit in een belangrijke wijziging. Vroeger waren er twee wachtlijsten: een wachtlijst voor een plaats in een voorziening (centrale registratie van zorgvragen (CRZ) en een wachtlijst voor een PAB. Sedert dit jaar is de PAB-wachtlijst geïntegreerd in de CRZ. Nieuwe aanvragen voor een PAB komen automatisch in de CRZ. Mensen die nu nog op de PAB-wachtlijst staan en nog een PAB wensen, dienen te verhuizen naar de CRZ. Dit kan via een door het VAPH erkend contactpersoon. De verhuis heeft als gevolg dat de PAB's niet meer centraal toegekend worden op basis van een afgebakende prioritaire groep. Vanaf nu zullen de PAB's per provincie toegekend worden, op basis van het criterium 'dringendheid'.

En dit is voor onze doelgroep een goede zaak, want nu wordt er gekeken naar de dringendheid van de aanvraag voor een PAB. Vroeger kreeg je meestal enkel een PAB als je tot categorie vijf behoorde. Behoorde je niet tot de prioritaire groep, dan ontving je geen PAB, hoe dringend je vraag ook was. Anna Timmerman hoopt dat met deze wijziging in het PAB-besluit vele mensen van onze doelgroep vlug een PAB zullen ontvangen.

Peter Vanhoutte

8.

Reisverslag van Jos: Lapland, deel 2

In het vorige infoblad plaatsten we het eerste deel van het reisverslag van Jos Weemaels, die naar Lapland ging met een dovenvereniging. Omdat het verslag erg lang was, hebben we het in 2 delen opgesplitst. Het 2de deel is ook heel erg lang, eigenlijk te lang om in dit infoblad op te nemen. Wie graag het volledig reisverslag wil lezen kan een mailtje sturen naar webmus@gmail.com om het volledige verslag te krijgen.

De verdere reis van Jos in een notendop: op de 5de dag maakten ze een sneeuwwandeling met ski-stokken in de hand. Gelukkig voor Jos had tolk Elke een zwarte broek aan zodat hij haar kon volgen in de sneeuw. Ze leerden ook vissen door een gat te maken in het ijs, wat een zware klus was: door de kou vroom het gat meteen dicht.

Na het vissen zetten ze hun wandeling verder, aten in een kota en wandelden de hele namiddag verder. 's Avonds had men een heuse Lapse avond georganiseerd met Laplandse lekkernijen!

De 6^e dag leerden ze rijden met een sneeuwscooter gevolgd door een scootertocht in het prachtige besneeuwde landschap. Elke bestuurde de scooter, Jos zat achterop te genieten van de tocht.

Na de middag gingen ze sleeën.

Dag 7 was een vrije dag, en omdat Jos en Elke de scootertocht zo leuk vonden besloten ze om terug met de scooter erop uit te trekken.

Dag 8 was de laatste dag, dus keerden ze terug naar huis.

9.

Reisverslag van Yannick : Finland

Op maandag 1 augustus vertrok Yannick Vanvynckt met de trein naar de luchthaven in Zaventem. Omdat er in de trein geen informatiebordje hangt met de stopplaatsen, heeft ze voor zichzelf alles afgeprint. Bij het instappen had ze problemen met de hoge opstap. Tijdens de vliegreis vergat Yannick bij het overstappen haar omslag met vliegtickets op het vliegtuig, maar dankzij Koen en zijn vloeiende Engels konden ze de omslag terugkrijgen. Ook in het hotel waren een paar problemen, een deur die in de weg stond, Annemie die het niet in de gaten had dat ze op het randje van een trap stond en net op tijd verwittigd werd door Yannick die de witte strepen zag.

Ze beleefden allerlei avonturen op reis, ze kregen goede hulp van de tolken, ze maakten ook kennis met andere mensen en hun tolken. Ook waren er problemen met de ringleiding in een zaal waar iemand een voordracht hield.

Yannick heeft een prachtig verslag geschreven over haar eerste EDBN-reis naar Finland, ze stipt ook aandachtspunten aan voor tolken, begeleiders,... een heel interessant verslag om te lezen, maar jammergenoeg te uitgebreid om in dit infoblad te plaatsen.

Wie graag het volledige reisverslag wil lezen, contact opnemen met Yannick Vanvynckt op yanick.vanvynckt@telenet.be .

10.

Reisverslag Jaak:

Ook Jaak heeft een reisverslag gemaakt over zijn reiservaringen naar Finland. Met de hulp van Carine heeft hij een leuk verslag gemaakt waarin hij beschrijft dat de trein vertraging had, dat hij met Carine vastzat in een lift, over de leuke activiteiten en het lekker eten, de lange saaie informatiemomenten...

Het reisverslag is ook weer te lang om in het infoblad ogenomen te worden, maar wie het wil lezen mag een mail sturen naar Tinne Eeckels, webmus@gmail.com.

Doofgeborene heeft gevoeliger tastzin

Mensen met een specifiek foutje in hun DNA dat hen van jongs af aan doof maakt, hebben een gevoeliger tastzin. Dat komt doordat hun huid zware trillingen sterker waarneemt, schrijven wetenschappers. Dit verklaart waarom nogal wat dove mensen toch waarnemen dat je bijvoorbeeld op de deur van hun hotelkamer klopt.

Robot leidt blinden

Blindengeleidehonden verliezen mogelijk hun baan : robothonden kunnen hun taken overnemen.

Blinden kunnen in de toekomst makkelijker hun weg op straat vinden, zonder dat ze een blindengeleidehond nodig hebben. Japanners hebben een robot ontwikkeld die alles kan wat een hond kan, en meer. De robot lijkt wel enigszins op een hond. Het apparaat heeft een kop en vier poten. Alleen zitten er onder de poten kleine wieltjes. Die wieltjes komen goed van pas op vlakke oppervlakken. Als er een trap moet worden beklommen, gaat de rem op de wieltjes en kan het "dier" zijn poten gebruiken. De robothond kan net zoals een gewone blindengeleidehond zijn baasje door een ruimte met obstakels navigeren. Maar hij heeft één extra voordeel: hij is zo sterk dat gebruikers die slecht te been zijn er tijdens het lopen op kunnen steunen. De robothond is daarmee ook een soort super rollator. De onderzoekers laten zien hoe de robothond zijn werk doet. Het lijkt alsof de robothond de blinde leidt, maar niets is minder waar. De gebruiker kan het apparaat instructies geven door in de handgrepen te knijpen, net zoals hij een blindengeleidehond commando's zou geven. Verschil is wel dat de robothond (met een vrouwenstem) terugpraat en het baasje vertelt wat er rondom hem gebeurt. Blindengeleidehonden hoeven niet meteen voor hun baan te vrez.

Voorlopig is de robothond nog veel te traag om echte honden te vervangen. Hopelijk maakt het apparaat spoedig een grote stap vooruit wat de snelheid betreft, zodat ook blinde mensen die geen hondenliefhebbers zijn, zich vlot kunnen verplaatsen.

Wasabi-brandalarm voor doven

Hoe zorg je ervoor dat doven en slechthorenden het brandalarm opmerken terwijl ze slapen? Dat kan natuurlijk met een tril- of flits-alarm, maar Japanse onderzoekers voegen daar een nieuwe mogelijkheid aan toe: het wasabi-alarm. De geur van dit sterke groene goedje wekt doven en slechthorenden zodat zij op tijd kunnen vluchten. Dit is ideaal voor doofblinde mensen die zonder hoofdkussen slapen.

Een telefoon die voor je schrijft.

Telefoneren kan lastig zijn als je de persoon aan de andere kant van de lijn niet goed kunt verstaan.

En liplezen lukt ook niet. Het zou makkelijk zijn als je zou kunnen lezen wat de andere zegt. In Amerika is er nu een telefoon die op een scherm laat zien wat de andere zegt.

“captionCall”, zo wordt deze telefoondienst genoemd. Het is ideaal voor slechthorenden omdat alles wat de persoon aan de andere kant van de lijn zegt in geschreven tekst op het scherm verschijnt.

Dankzij deze ondersteuning is het veel makkelijker en minder vermoeiend om te telefoneren.

Wellicht is het mogelijk om het apparaat via een brailleleesregel of vergrotingsprogramma toegankelijk te maken voor sommige doofblinde personen. Het wordt mogelijk om gewoon te telefoneren.

Google krijgt nummerplaat voor auto zonder bestuurder - De Standaard

De eerste auto zonder bestuurder zal in Nevada een Toyota Prius zijn, die Google heeft aangepast. De internetgigant is marktleider op het vlak van onbemande autotechnologie. De auto gebruikt videocamera's, radars en een lasersensor om het andere verkeer in het oog te houden. Bovendien is het voertuig met gedetailleerde kaarten uitgerust die de auto naar zijn bestemming brengen.

Ingenieurs van Google hebben de auto eerder al getest, door onder meer over de Golden Gate Bridge in San Francisco te rijden. Tijdens die testen bleef het voertuig wel bemand door een bestuurder die de controle over het voertuig kon overnemen.

De overheid van Nevada heeft haar wetgeving aangepast om auto's zonder bestuurders toe te laten. De auto van Google heeft een rode nummerplaat met het symbool voor oneindigheid en de cijfers 001 gekregen om hem herkenbaar te maken.

'De meeste auto-ongevallen zijn te wijten aan menselijke fouten', zegt senator Alex Padilla van Californië, dat zijn wetgeving ook wil aanpassen. 'Door het gebruik van computers, sensoren en andere systemen kan een zelfstandig voertuig de rijomgeving sneller analyseren en het voertuig veiliger bedienen.'

Straks kunnen doofblinde mensen zich zelfstandig verplaatsen met de auto.

☞ Nieuwe Facebook-groep: Usher Syndrome Belgium

Sinds kort is er een nieuwe Facebook-groep voor mensen met Ushersyndroom en andere audiovisuele beperkingen. Deze groep vind je terug op Facebook op deze pagina:

<https://www.facebook.com/pages/Usher-Syndrome-Belgium/315321451825952>

Om de berichten te lezen moet je eerst een account maken op www.facebook.com en dan kan je je aanmelden bij de groep.

Er zitten zowel Vlamingen als Walen op de groep.

Mirakelhandschoen helpt doofblinde mensen communiceren.

In Duitsland probeert men al enige tijd de communicatie tussen lormgebruikers en horenden te verbeteren door een combinatie van spraakherkenning en een toestel dat op de een of andere manier de berichten vertaald naar lorm.

Peter zag zo al een computer uitgerust met een robohand die lormletters vormde in de hand van de doofblinde persoon. Tijdens de Europese vakantie in Tübingen was er een demonstratie van de lormcomputer. Je legt je hand op de juiste plaats op een halve bol die gekoppeld is aan een computer. Wat men zegt wordt door spraakherkenningssoftware naar tekst vertaald. Deze tekst wordt naar de lormbol gestuurd. Door gaatjes in de bol wordt er lucht geblazen op je vingers en handpalm en zo worden de letters weergegeven.

Momenteel bestaat er een handschoen die je kunt aantrekken en wat er gezegd wordt door een gesprekspartner wordt door middel van trillingen in lormletters omgezet. Wanneer men als doofblind persoon niet (duidelijk) kan praten, kan men lormen op de handschoen en de letters verschijnen dan op een GSM- of computerscherm.

Ontwikkeld door een Berlijns Designfirma is het nu nog een prototype en in het Duits. Hopelijk volgt er spoedig een Vlaamse versie van deze handschoen, of beter gezegd: een handschoen die Vlaams verstaat. Want zeg nu zelf: erg weinig mensen zijn gemotiveerd om het lormalfabet aan te leren; en diegenen die er wel werk van willen maken, slagen niet steeds in hun opzet.

<http://gizmodo.com/5899774/miracle-worker-glove-helps-deaf-and-blind-people-communicate>

Een Vlaamse lormhandschoen

Naar verluidt komt er binnenkort ook een Vlaamse lormhandschoen op de markt, voorlopig zonder elektronica. Een handschoen die geen Vlaams verstaat maar waarbij de gesprekspartner van de doofblinde persoon wel nog communiceert door manueel de letters te vormen. Daarbij zal de doofblinde persoon een handschoen aantrekken die bedrukt is met het de Vlaamse versie van het lormalfabet. Bedoeling is om op die manier de drempel te verlagen om te communiceren met een lormgebruiker. Met een oog opslag zal het duidelijk worden hoe je de verschillende letters dient te vormen, waardoor communicatie met een doofblinde lormgebruiker hopelijk vlotter zal verlopen. Thans zijn er weinig mensen die vlot lorm kennen. Je komt ook niet elke maand of elk jaar iemand tegen waarmee je in lorm kunt praten. Aldus heeft de overgrote meerderheid van de mensen niet de kans om het lormalfabet vlot onder de knie te krijgen. Wie slechts af en toe in contact komt met iemand die lorm gebruikt, vergeet wel eens enkele letters. De lormhandschoen in spe kan als geheugensteuntje dienen. We danken iedereen die meehielp bij de realisatie van het ontwerp. Het was niet eenvoudig om alle letters overzichtelijk op één hand te krijgen. We hopen binnen kort het resultaat te kunnen voorstellen.

Peter Vanhoutte

12.

UIT DE KRANT: Communicatie met doofblinden

Hoe kun je de communicatie met doofblinden verbeteren? Groningse onderzoekers maken video-analyses van 'gesprekken' met leerlingen die zeer slecht kunnen horen en zien.

Hoe je in te leven in de wereld van Gioia? Je zou zoals haar begeleiders soms doen bij trainingen een zwartgeverfde zwembril op kunnen zetten en oordoppen in je oren kunnen stoppen. Je zou door de stille duisternis kunnen stappen, voetje voor voetje, om dan ineens te merken dat een stap anders voelt. Koude spetters tegen je enkels. Je stopt en knielt, tast met je vingers over de grond. Een ruw oppervlak, steentjes, gruis. En dan toch nog onverwacht je vingertoppen die nat worden en wegzakken in het water. Dit zou je kunnen doen, op een voetpad met wat plassen regenwater in de berm, en dan nóg heb je amper een idee hoe Gioia die wandeling ervaart. Met een blinddoek op denk je nog steeds in beelden en taal. Het 7-jarige meisje is al vanaf haar geboorte ernstig slechthorend, mist haar rechteroog en ziet weinig met haar linkeroog.

Ze heeft nooit goed gezien hoe regen een kuil vult, het liedje 'het regent, het regent, de pannetjes worden nat' is haar vreemd. Scherpe beelden bestaan niet. Gesproken woorden bestaan niet. Er is alleen tast, geur en een sprankje licht. Water is voor Gioia het gevoel van water, daar houdt het zintuiglijk zo'n beetje op. Of wacht, er is toch meer, want water is behalve het gespetter en de kou ook een paar bewegingen onder de palm van haar hand; haar begeleidster Marijke die naast haar bij de plas knielt en haar het gebaar voor water op haar huid laat voelen.

Een steenworp verderop, in het nieuwe schoolgebouw De Traveelaar van Koninklijke Kentalis in het Brabantse Sint-Michielsgestel, tekent de Groningse hoogleraar Marleen Janssen drie communicatieniveaus op haar notitieblok. Onderaan: het niveau van baby's tot een maand of zes, voor wie de wereld eigenlijk alleen bestaat uit 'jij' en 'ik'. Een niveau hoger: de baby van een maand of negen die wijst naar een speelgoedauto, in de hoop dat jij die voor hem pakt; de wereld van 'jij', 'ik' en 'het'. En dan is er het hoogste niveau, waar kleine kinderen weer wat later aan beginnen: het koppelen van symbolen aan de werkelijkheid, het uitspreken van het woord

'water' als je water bedoelt, of in Gioia's geval, door met je vingers in het ritme van regendruppels onder iemands hand te bewegen. 'Bij gezonde kinderen gaat die ontwikkeling spelenderwijs', zegt Janssen. 'Bij doofblinden moet je er keihard voor werken, de hele dag letterlijk elkaars bedoelingen aftasten.'

Janssen is 's werelds eerste en enige hoogleraar die zich specifiek richt op de communicatie met doofblinden. Haar onderzoeksteam bestaat uit zes promovendi die testen in hoeverre training van begeleiders helpt om beter contact te leggen met doofblinden. Een methodologisch monsterkarwei: geen twee doofblinden lijken op elkaar qua beperkingen en het uiten van emoties.

Janssen: 'Een lach kan bij de een wijzen op vrolijkheid, bij de ander is dit juist een blijk van nervositeit.' Studies met grote groepen proefpersonen en controlegroepen zijn bij doofblinden onmogelijk. De zes Groningse onderzoekers concentreren zich daarom telkens op één individu. In totaal willen ze ongeveer zeventig van deze zogeheten n=1 studies doen, om zo toch algemene conclusies te kunnen trekken over communicatie met doofblinden.

Promovendus Marga Martens die haar eerste resultaten net heeft ingediend voor publicatie in een wetenschappelijk tijdschrift richtte zich op Leon, een 22-jarige man die zich voornamelijk uit door te trekken, duwen en te gebaren. Samen met familie en begeleiders inventariseerde Martens wat voor Leon manieren zijn om negatieve en positieve emoties te uiten. Vervolgens werden er wekelijks, gedurende dertig weken, filmpjes gemaakt van interacties tussen hem en zijn begeleiders. De eerste paar weken greep Martens niet in, die filmpjes vormden de nulmeting. Daarna organiseerde ze een aantal coachingsessies, om samen met de begeleiders naar filmpjes van hun interacties met Leon te kijken. Gesprekjes, noemen de onderzoekers die interacties ook wel. Op een van de video's was te zien hoe Leon zijn begeleider agressief begon te knijpen. 'Pas toen de begeleidster die beelden zag, snapte ze waarom hij dat deed. Ze was even weggelopen om iets te pakken zonder dat Leon dat had gemerkt. Terwijl zij er niet was, zocht hij haar door te tasten in het luchtledige. Toen ze terugkeerde, was hij boos. Waarschijnlijk was dat knijpen zijn manier om te zeggen: waar was je nou?!'

Martens en de begeleidster formuleerden naar aanleiding van deze videoanalyse een aantal leerpunten. Bijvoorbeeld: zorg dat je voor binnenkomst van de cliënt al je spullen klaar hebt liggen, zodat je zo min mogelijk weg hoeft te lopen. En: als je toch even weg moet, doe dan iets zodat hij dat weet. Martens: 'De vlakke handen op elkaar kende hij al als het teken voor 'wachten', bijvoorbeeld als hij even geduld moest hebben voor een kop thee. Dat signaal betekent nu ook 'Ik ben even weg, maar kom zo weer terug'.'

Door zijn knijp- en duwgedrag stond Leon bekend als lastig om contact mee te leggen. Martens had stiekem gehoopt dat hij veel negatieve emoties zou tonen bij de eerste video-opnamen, zodat er een duidelijk contrast zou zijn met zijn gedrag na de coachingsessies. Maar, dat zul je altijd zien, Leon kneep nauwelijks aan het begin van het onderzoek. 'Zo komt m'n baseline veel te hoog te liggen', verzuchtte Martens toen ze voor het eerst die beelden zag. 'Maar wel fijn voor Leon', antwoordde hoogleraar Janssen.

Martens trainde een afstudeerstudent in het herkennen van Leons negatieve en positieve emoties, en liet haar in willekeurige volgorde de videofragmenten van de afgelopen dertig weken bekijken. Zelfs al begon Leon relatief vrolijk aan het onderzoek, nog steeds bleek het aantal positieve emoties na de coachingsessies te stijgen. De grootste vreugdepiek was te zien toen een van zijn begeleiders hem een nieuw speeltje gaf: een spiegellende discobol.

Met z'n tweeën de handen op elkaar bevoelden ze de structuur. Leon vond het fascinerend en schoot in de lach toen hij werd verrast door het oogje waaraan je de bol kunt ophangen. Telkens bewoog hij zijn hand terug naar dat oogje en begon enthousiast te schudden. Zijn begeleidster schudde op zo'n moment mee, om zijn emotie te bevestigen. Zo van: ik vind het ook leuk dat jij dit leuk vindt. Martens: 'Die uitwisseling van emoties is voor mensen die kunnen zien en horen heel normaal, maar voor doofblinden veel zeldzamer.

Terwijl het voor hen natuurlijk net zo belangrijk is.' Of dergelijke

vreugdemomenten te danken zijn aan de coachingsessies is lastig te bewijzen.

Er zijn tenslotte oneindig veel factoren die óók kunnen zorgen voor extra negatieve of positieve emoties bij Leon. Een vertrouwde begeleider die wegvalt vanwege een andere baan, een nieuw speeltje, noem maar op. Aan de andere kant: het klinkt zo logisch dat training van begeleiders van doofblinden zinvol is, waarom zou je dat überhaupt wetenschappelijk willen bewijzen?

'Dat vraag ik me ook wel eens af', geeft hoogleraar Janssen toe. 'Maar de wereld van subsidiestromen is nu eenmaal zo geregeld dat een manager je niet op je blauwe ogen gelooft wanneer je zegt dat structurele coaching belangrijk is. Dit wordt 's werelds eerste methode voor communicatie met doofblinden waarvan de werking wetenschappelijk is aangetoond. Die status is om ervoor te zorgen dat deze mensen de hulp krijgen die ze nodig hebben.'

bron: Volkskrant 26 mei 2012

13.

UIT DE KRANT: Nicole is doofblind en arts

GRONINGEN - De 27-jarige Nicole Lo-A-Njoe-Kort uit Groningen is sinds gisteren de eerste en enige Nederlandse arts met een blindengeleidehond. Ze lijdt aan het Syndroom van Usher, een zeldzame erfelijke ziekte waardoor ze langzaam maar zeker doof en blind wordt.

Toch heeft ze in acht jaar tijd de pittige geneeskundestudie aan de Rijksuniversiteit Groningen afgerond. En ze is ook nog moeder van een 7-jarig meisje en 3-jarige zoon.

Droom

„Ik ben altijd een vechter geweest“, zegt ze. „Als iemand zegt 'dat kan je niet', dan probeer ik het toch. Ik heb wel veel geluk gehad, ik heb mijn intelligentie mee zodat ik deze studie kon doen. En ik heb een droom." Als kind wilde ze altijd arts worden en later werd het gynaecoloog. Tot 2009 lag ze daarvoor goed op koers en ze doorliep haar co-schappen in het Martiniziekenhuis met glans. Tot haar ogen snel achteruit gingen.

Achteruit

Slechthorend was ze al sinds haar vroegste jeugd, maar nu de

beginnende blindheid er bij kwam kreeg ze al snel de diagnose.

Syndroom van Usher, een ziekte waar slechts enkele honderden Nederlanders aan lijden.

Kokervisie

Het zicht en gehoor gaan telkens verder achteruit, en dat is niet te stoppen. „Misschien ben ik over een paar maanden blind, misschien pas over veertig jaar. Nu kan ik nog 20 graden voor me zien, een kokervisie dus, en dan ook nog wat vager dan normaal.”

Wat moet je, als je zo'n diagnose krijgt. „Je ondergaat het. Je kijkt naar de mogelijkheden die je wél hebt. Mijn droom om gynaecoloog te worden heb ik op moeten geven.”

Langer

Haar studie heeft ze zonder enige aanpassing gedaan, net als haar co-schappen. „Soms was het moeilijk dingen te verstaan, vooral in grotere groepen. Je moet assertief zijn en het zelf snel aangeven als je iets mist. Ik heb er wel wat langer over gedaan dan de normale zes jaar, maar dat was vooral omdat ik jonge kinderen heb.”

Onderzoek

In het laatste deel van haar studie deed ze onderzoek naar het Syndroom van Usher, aan het UMC St. Radboud in Nijmegen. Ze toonde aan dat het gehoor bij een van de subtypes van de ziekte wel degelijk achteruit kan gaan, terwijl altijd gedacht was dat het horen bij dat type 2-Usher stabiel blijft.

Keuringsarts

Ondanks haar handicap had ze de banen na haar studie voor het oprapen. „Ik kon in Nijmegen verder gaan met dat onderzoek en erop promoveren.”

Ze koos voor een baan als keuringsarts bij het UWV. „Dat is voor mij prima te doen. Ik krijg aanpassingen, het is van 9 tot 5 en 38 uur per week, niet de lange dagen en de 50 uur of meer van specialisten.”

Patiënten hoeven niet bang te zijn dat ze een minder goede arts is vanwege haar beperking. „Ik ben me héél bewust van mijn eigen tekortkomingen en dat is niet bij iedereen zo.”

Bron: www.pzc.nl 26-06-2011

14.**Drie oefeningen om je ogen te ontspannen:**

Dit zijn drie eenvoudige oefeningen om de beweeglijkheid van je ogen te oefenen en ze te ontspannen.

'Palming'. Wrijf je handen tegen elkaar om ze te verwarmen en plaats je palmen over je ogen, zodat het donker wordt. Adem diep in en uit. Dit is de beste manier om je ogen te ontspannen en irritatie en uitdroging te verminderen. Geeuwen werkt ook uitstekend!

Aan de horizon. Houd je hand op 10 cm van je gezicht en kijk ernaar. Kijk dan naar iets op 1 meter afstand. En focus vervolgens op een voorwerp 10 meter verder, of nog beter, op de horizon. Ook efficiënt: kijk 1 of 2 keer per uur enkele seconden door het raam.

Rollen met je ogen. Maak horizontale en verticale bewegingen met je ogen, zonder te forceren. Dat onderhoudt de beweeglijkheid van de oogspieren. Je kan ook met je ogen rollen in de twee richtingen of '?' maken.

Bron: Metro 25 mei 2012

15.**UIT DE KRANT : Kunstoog verbetert draadloos het zicht van blinden**

Voor het eerst hebben wetenschappers een draadloos oogimplantaat ontwikkeld: een netvlies vol zonnecellen en een bril als camera.

Wetenschappers van de Stanford-universiteit in de VS hebben een oogimplantaat ontwikkeld dat het netvlies stimuleert met elektrische prikkels, zonder een vervelende kabel die door het oog loopt. De onontbeerlijke hardware – camera en energiebron – zit verwerkt in een brilmontuur.

De speciale bril filmt de omgeving met een ingebouwde camera. De bril zet de beelden om in infrarood licht en straalt dat draadloos door naar het netvlies. In het netvlies van de patiënt zijn fotonvoltaïsche pixels ingebracht, zoals op zonnepanelen. De fotonvoltaïsche cellen vertalen het licht in elektrische signalen. Die signalen prikkelen de oorspronkelijke zenuwcellen in het oog, en die sturen de signalen door naar de hersenen, waar ze worden omgezet in beelden.

Elektronische oogimplantaten zijn niet nieuw. 'Ook vroegere modellen stimuleerden de zenuwcellen in het oog. Maar zij hadden relatief omvangrijke stukken hardware nodig, van een tot twee centimeter groot. Met alle chirurgie van dien', legt James Loudin uit. Hij beschrijft de draadloze methode deze week samen met zijn collega's in het tijdschrift Nature

Photonics. Bij de nieuwe methode komt er enkel bij het inplanten van de fotonische elementen op het netvlies nog chirurgie aan te pas.

Loudins pixels zijn amper 0,07 millimeter groot – de dikte van een hoofdhaar – en ze zijn zo gevoelig dat ze zelfs op één enkel lichtdeeltje of foton reageren. ‘We hopen dat die gevoeligheid een hogere resolutie oplevert dan bij vorige implantaten’, zegt Loudin. ‘Maar het visuele resultaat is moeilijk te voorspellen. Omdat we verschillende neuronen tegelijk met informatie bombarderen, kunnen kleuren willekeurig verschijnen’, waarschuwt hij. ‘Vergelijk het met wat je ziet nadat je stevig in je ogen hebt gewreven. Implantaten die realistische beelden in kleur opleveren, die zijn nog veraf.’

Het draadloze implantaat zou binnen twee jaar op de markt moeten komen.

Bron: Het Nieuwsblad 16 mei 2012

16.

UIT DE KRANT: Dankzij Google kunnen blinden autorijden!

Zoals jullie ongetwijfeld allemaal weten werkt Google sinds 2010 aan een zelfrijdende auto. Ze hebben een hele vloot Priussen omgebouwd tot auto's die zich volledig autonoom door het verkeer bewegen. En om dat te onderstrepen hebben ze een blinde man achter het stuur gezet en de auto het verkeer ingestuurd. Als dat maar goed gaat...

Het (gewillige) 'slachtoffer' voor deze demonstratie van Google is Steve Mahan. Hij is niet volledig blind, maar ziet in elk geval zo weinig dat hij geen rijbewijs mag hebben. Zo'n zelfrijdende Prius is dan best een uitkomst, want zo kan hij toch de deur uit en lekker hamburgers eten achter het stuur. Ook kan je natuurlijk lekker een avondje gaan zuipen en jezelf vervolgens naar huis laten rijden.

Het Google Driverless Car project bestaat uit 6 Priussen en een Audi TT die in totaal al meer dan 320.000 'zelfstandige' kilometers hebben afgelegd. Heel soms moet de bestuurder een kleine ingreep uitvoeren, maar in het overgrote deel van de kilometers is er geen ingreep nodig.

Wel was er vorig jaar voor het eerst een 'crash' met een van de auto's, maar dat gebeurde toen de auto in de 'handmatige' stand stond. Meer beelden van deze bijzondere auto kan je op YouTube bekijken.

Bron: autoblog.nl 29 maart 2012

17.

UIT DE KRANT : Google maakt touchscreen-telefoons geschikt voor blinden

Toestellen met touchscreen hebben één groot nadeel: er zitten geen voelbare knopjes op, zodat slechtzienden moeite hebben om telefoons zoals de iPhone of de G1 te bedienen. Google heeft nu een oplossing bedacht, waarbij het traditionele telefoontoetsenbord op het scherm wordt getoond. In het midden staat het cijfer 5, met de andere cijfers eromheen. De keypad verschijnt telkens wanneer je als gebruiker het scherm aan raakt en je hebt daarbij meteen het cijfer 5 te pakken, ongeacht waar je het scherm aanraakt. Wil je een 2 intoetsen, dan beweeg je je vinger omhoog. Voor een 8 beweeg je je vinger naar beneden. Je hoeft daarbij niet op het scherm te kijken.

Zo'n oplossing is ook erg geschikt voor mensen die vanuit de auto willen bellen en niet in de gelegenheid zijn om op het scherm te kijken. Het grote nadeel van een touchscreen (je moet altijd op het scherm kijken) wordt daarmee omgebogen in een voordeel (je kunt overall drukken waar je wilt).

Google heeft het Eyes-Free Shell-project opgericht om deze en andere ideeën verder te ontwikkelen. Het is bedacht door Google-medewerkers Charles Chen en T.V. Raman en alle code is vrij online beschikbaar.

In Finland wordt nog aan een andere oplossing gewerkt: vibrerende touchscreens waarmee blinden braille kunnen lezen.

* Filmpje:

<http://www.youtube.com/v/Mu5FCQmtdJU&color1=0xb1b1b1&color2=0xcfcfcf&>

* Engelse tekst vibrerende touchscreens:

<http://www.newscientist.com/article/mg20127015.700-vibrating-touch-screen-puts-braille-at-the-fingertips.html>

Bron:<http://www.androidplanet.nl/985/google-maakt-touchscreen-telefoons-geschikt-voor-binden/>

18.

UIT DE KRANT: Communiceren met doofblinde kinderen:

Communiceren met kinderen die leven in een geluidloze en troebele wereld. Dat is de uitdaging die de leerkrachten van Kentalis dagelijks vol overgave op zich nemen. 'Zóó mooi, je bouwt samen een eigen taal op', zegt Damie van Vianen.

Handen in de zorg zijn onmisbaar. Er moeten meer handen aan het bed, klinkt het al jaren. Want handen kunnen masseren, opereren, verzorgen, troosten, ondersteunen.

De handen van Damie van Vianen communiceren vooral. Voor hem zijn het onmisbare instrumenten om contact te maken met de leerlingen in zijn klas. Zijn klas, dat zijn doofblinde kinderen. Damie is leerkracht op de Rafaëlschool in Sint-Michielsgestel, onderdeel van de Koninklijke Kentalis.

Doofblind. Dat schrijf je als één woord, benadrukken ze bij Kentalis. Want doofblinde kinderen vragen compleet andere zorg dan kinderen die doof of blind zijn.

De Rafaëlschool ligt verscholen achter het monumentale Kentalis-hoofdgebouw, waar nog te lezen valt dat het vroeger Instituut voor Doven en Slechthorenden was. Achter die ruim honderd jaar oude bruine bakstenen muren aan de Gestelse Theerestraat begint een andere wereld. En ook weer niet.

Net als overal lopen en spelen de kinderen hier gewoon, maken ze lol of soms ruzie. En na school wachten er ook enkelen op de bus die hen naar huis brengt. Alleen hebben deze kinderen een handicap: ze horen niet of slecht, of ze zijn dus doofblind.

Wie voor het eerst binnentreedt in deze wereld van doofblinden verwacht een overweldigende stilte. "Dat heb ik vaker gehoord", zegt Damie van Vianen, "het is een hardnekkig misverstand. Het is hier gezond rumoerig. Doofblinde kinderen zijn meestal niet totaal doof of blind. Van de zintuigen is vaak nog een restfunctie aanwezig. En die restfunctie, daar leren wij ze optimaal gebruik van maken."

Damie van Vianen is een van de twintig leerkrachten die de Rafaëlschool telt, en een van de drie mannen. Zijn klas telt drie van de in totaal 43 leerlingen: Marco (15), Tieme (9) en Acelya (12). Welke leerlingen het beste bij elkaar kunnen worden geplaatst, dat is een hele puzzel. Op Rafaël kijken ze niet naar het IQ, maar naar de mogelijkheden die een kind heeft om zich te ontwikkelen. Onder meer op die basis worden klassen samengesteld.

Damie is vergroeid met dit speciale onderwijs. Na de middelbare school in Zaltbommel wilde hij het liefst docent geschiedenis of Engels worden. Maar voor die studie werd hij uitgeloot en hij besloot om de Pedagogische Academie te gaan volgen, in Den Bosch. Eén van zijn stages bracht hem op een school van het toenmalige Doveninstituut, waar hij in contact kwam met doofblinde kinderen. Fascinerend vond hij het, en zelfs een beetje eng, omdat hij niet wist wat hem te wachten stond. Er waren in die tijd weinig banen te vergeven in het onderwijs, en Damie kreeg de kans als vervanger te beginnen op het Doveninstituut. En hij bleef.

Volgend jaar viert hij zijn 25-jarig jubileum bij het huidige Kentalis. Nu vraagt hij zich af of hij nog wel voor de klas op een gewone basisschool zou kunnen staan. Of willen.

Zijn leerlingen, Marco, Tieme en Acelya, hebben in het kleine klaslokaal ieder hun vaste plek. Voor kinderen in het algemeen is zekerheid van groot belang, maar voor deze speciale kinderen helemaal. Hun hele dag is daarom bijna van minuut tot minuut, of toch zeker van kwartier tot kwartier, ingericht. Vanaf het moment dat ze binnen komen, is er een vast ritme: de momenten om naar de wc te gaan, tijdstippen voor logopedie of fysiotherapie, en een vas-te activiteit als ze daar van terugkomen. Elke verandering geeft onrust.

Damie heeft om die reden de komst van de verslaggever aangekondigd. Bij Tieme en Acelya heeft dit tot gevolg dat ze niet echt koud of warm worden van de aanwezigheid van de gast. Maar Marco wordt er onrustig van, of beter, het wekt zijn nieuwsgierigheid. Want hoewel hij alleen dag- en nachtlucht kan onderscheiden, heeft hij heel goed in de gaten dat er een vreemde in het klaslokaal is. Zijn andere zintuigen compenseren behoorlijk wat hij mist. Het kost Damie moeite om het dagprogramma met Marco af te werken met de verslaggever in de klas.

Van lesgeven in de letterlijke zin van het woord is in deze klas geen sprake. Wat de kinderen dan wél leren? De wereld ontdekken! Want net als op een gewone basisschool is het klaslokaal voor Kentalis het vertrekpunt van een ontdekkingsreis. Hoe ver die gaat en wat er ontdekt wordt, dat is bij elk kind anders. Hier gelden geen schoolbrede leermodellen, maar individuele ontwikkelingsplannen. Marco, Tieme en Acelya, elk van hen volgt met Damie een ander programma.

Eén leerkracht op drie kinderen lijkt een luxe, maar dat is het niet. Damie heeft zijn handen vol aan het klasje. Letterlijk. Geen aanwijsstok, geen krijtje, geen digibord. Handen, dat zijn de cruciale hulpmiddelen van Damie. Zijn handen en zijn stem. Met zijn handen zoekt hij contact, maakt hij duidelijk dat hij aandacht wil. Dat gebeurt vaak door vastpakken, of trommelen op de tafel zodat trillingen voelbaar zijn voor de kinderen. Deze 'tactiele communicatie' gebruikt hij vooral bij Marco. Ze praten via de ierhandgebaren-methode, waarbij Marco zijn linkerhand op de rechterhand van Damie legt en andersom. De methode gebruikt dezelfde symbolen als gebarentaal, maar dan licht aangepast. Bovendien gebruikt Damie enkele kernwoorden.

"Verhalend communiceren is wat ik dan doe. Op basis van wederzijdsheid met de kinderen. En bij alles wat we doen laten we sporen in ons geheugen na. Vanuit die sporen kun je in gesprek gaan. Krijg je interactie. Zo ben je verhalend bezig. En alles wat je doet, hoe klein ook, daar kun je later weer op terugkomen. Door het te herhalen voeg je iets toe voor Marco. Die kleine spootjes moet je als leerkracht zien. Dat lijkt heel klein, maar het is zóó mooi. Je bouwt met iemand een taal op, een taal die je samen beleeft. Samen ga je op avontuur. En deze manier van werken kan leiden tot bijvoorbeeld een grotere gebarenwoordenschat voor het kind. Dat is niet het doel, maar wel de prettige opbrengst. Ontwikkelen in communicatie, daar zijn we goed in. Communicatie hier is allesomvattend."

Communiceren met deze kinderen vergt dus veel geduld. Marco draagt een oogkapje omdat hij pas is geopereerd aan een oog. Is zo'n operatie voor een ziend en horend kind al ingrijpend, leg maar eens uit aan een doofblind kind wat er is gebeurd. Toch probeert Damie dat. Steeds opnieuw. Met kleine woorden. Met zijn handen, die de handen van Marco leiden; naar het oogkapje, naar het oog van Damie.

Als Marco en Damie zo praten, kruipen ze heel dicht tegen elkaar aan. Het is een heel lichamelijke manier van contact maken, dat kan niet anders.

Je ziet Marco denken, veel denken. Hij legt zijn handen dan plat op zijn benen. En Damie wacht. "De verwerkingstijd is lang", zegt hij. "Dat de informatie langzaam wordt verwerkt, daar moet je als leerkracht oog voor hebben. Wat heeft het kind nodig, wat kan hij op dit moment aan? Je kunt een gesprek, want dat hebben we, om zeep helpen door te snel te willen interveniëren. Soms moet ik zelf op mijn handen gaan zitten om niet te snel in te grijpen. Geduld is werkelijk een schone zaak. Maar juist door het herhalen van dingen kunnen ze die herbeleven. En door die herbeleving wordt hun wereld een beetje groter. Daar gaat het hier om, en dat is best een moeilijke opgave."

Marco maakt sinds drie jaar een enorme ontwikkeling door, vindt Damie. Daarvoor was het een lange zoektocht naar de juiste aanpak. "Je moet geluk hebben, dat je de stukjes van de grote puzzel die deze kinderen zijn, snel weet te vinden. Maar dat lukt gewoon niet altijd. Daarom is observeren zo belangrijk, heel goed naar de kinderen kijken. Van daaruit kunnen we pas handelen."

"De uitdaging van mijn werk? Dat is die stapjes maken, net als bij Marco. Zo'n Marco die ineens beseft: hé, ik heb ook invloed op de wereld om me heen. Als ik eens koppig zou zijn, wat levert mij dat op? En bij wie kan ik het meeste bereiken? Dat is de groei van zo'n jongen. Dat we hem kunnen leren niet in een isolement te raken." Of hij het werk zwaar vindt? "Je bouwt een intensieve band op met de kinderen. Ze hebben vaak lichamelijke klachten, worden sneller ziek. Maar ik kan me er goed voor afsluiten zodra ik de deur achter me dicht doe. Het werk heeft me wel veranderd – die wederkerigheid met de kinderen, dat respectvol met elkaar omgaan... Ik ben milder geworden, denk ik. Ik vind het nog steeds heel leuk en ik denk dat ik er best goed in ben. Goed doen tussen de vier muren van dit lokaal, daar kom ik toch elke dag weer met plezier voor hier."

Paul ROOVERS

Bron: ED.nl 2 juni 2012

19.

ACTIVITEITENKALENDER

Van 13 tot en met 19 augustus neemt een groep van dertien Belgen deel aan de **Europese doofblindenvakantie in Denemarken**

Activiteiten Helen Keller Club

- 25 augustus 2012: uitstapje naar Oostende en BBQ samen met de Zeester.
- 22 september 2012: bezoek aan ?
- 29 september 2012: WDD in Leuven. (5de zaterdag!)
- 27 oktober 2012: Groots Verjaardagsfeest (15-jarig bestaan!)
- 24 november 2011: Algemene vergadering + ??
- Zaterdag 29 december: Kerstfeest

Meer info: gaetan.coumans@skynet.be

Op zaterdag 29 september 2012 is vzw Anna Timmerman aanwezig met een stand op de infobeurs op de **WereldDovenDag te Leuven**. Meer info volgt nog op de website van Fevlado.

Op zaterdagmiddag 13 oktober organiseert vzw Anna Timmerman een **initiatie cursus haptics** voor familie en vrienden in het Vlaams Oogpunt Gent. De uitnodiging wordt begin september verspreid. Houd alvast de datum vrij.

Voorjaar 2013 gaat in Bulgarije de 7de **Europese doofblindenconferentie** van de EBU door met als thema "participatie in en inclusie de samenleving" alsook de 3de Algemene Vergadering van de EDBU.

Eindredactie Tinne Eeckels en Paul Bulckaert
ANNA TIMMERMAN vzw – Snaggaardstraat 9 - 8000 Brugge